

Dette her er entenst som skrevet i år 988. Til du som leser dette. - Jeg heter Max, og har levd fra år 988. Så hvis du ikke vet så mye om dette årstallet så får du fortsette å lese.

Året 988 var det et skummelt slag som høyet rundt. De fleste indvånerne holdt seg inne, og passet på barna sine, men mennene var ute og kjempet. Plutselig etter 30 dager ble de seg tilbake. Da ble det feiring. Vi vant! vi vant! Rørte alle. De var opprørt veldig sent, men til slutt måtte de legge seg. Plutselig midt på natten lukket det røyk, og alle gikk ut av huset for å sjekke hva det var. Huset sto i flammer, og 3 av barna var fortsatt inne i huset. - Vi må inn, vi må inn. Så kveldingene løp opp på rommet, og hentet de 3 barna. Men huset var fullstendig dekket av all røyken, det var i røykene og han hoster og harkter. Han legger seg ned på bakken og begynner å kvæle. Da ser han utgangen, og han kiser seg opp å løper mot utgangen, men da han var et skritt unna, faller det en bit av veggen rett ned foran han. Da tenker han: hva skal jeg gjøre? Han blaser i knestene i dyrene og løper av all sin kraft opp trappene, til vinduet og ut i sikkerhet. Det første som venter han da er masse røde gisph. Men akkurat da han tror det er over, ser han en liten flamme på skoen sin som spiser seg

med skæmmende fart. I stedet for å løse ta
av seg skoene sier han til seg selv: - Jeg tar ingen
sjanser, derfor styrer han parisk ut i vannet og flommer
sluttet ned en gang der trass vannet. Da huset
hadde vært helt ned, kjedde undet duggen for tredje
og siste gang. Han landingen fort et sted, gikk
under vann og pustet gjennom strukt. Etter en
lengstid varte han seg opp av det kalde
vannet, og det første som undet han da
var et han av lik. Da gikk det et
gras gjennom han. Plutselig kom smør
og gikk fort bortover grassplenen. Da de hadde
gått forbi, viste han hva han skulle gjøre
så han listet seg igjennom over gresset og
huset hadde for det vært vært ned intet
en liten bit som fortsatt vært halvveis, så
plutselig han og vises så løp de mot vann, og
da vellet han den og flommer spredte seg
utover hele grassplenen. Da ble de stuv
av skredet, men av sin vilje ble de å
løpe bort fra den skredne flommen. Da
var slaget over, og det ble fred i landbyen.

SLUTT